No. 33. 1847.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 17 Maart.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— Een Duitscher heeft door middel van het galvanismus een middel uitgevonden, om boomen en planten tegen de insecten te beschermen. Hij neemt namelijk twee ringen, een van koper en een van zink, en na denzelven passend gemaakt te hebben, doet men ze om den stam, die men voor de insecten wil bewaren. Zoodra een insect den koperen ring slechts aanraakt, krijgt het dadelijk een electrieken schok, waardoor het gedood wordt of afvalt. De uitwerking van dezen toestel heeft zoowel bij droog als bij vochtig weder plaats.

FRANKRIJK.

— Meer dan twintig personen zijn den 10. Maart in de wijk de Saint-Roch te Parijs, aangehouden, ter zake van de geheimzinnige dood eener vrouw, welke over eenige maanden in haar bed werd verbrand gevonden. Deze zaak schijnt met eenigen wreedaardigen aanslag in verband te staan.

BELGIE.

— De *Émancipation* vraagt van waar komt de duurte der levensmiddelen, welke op dit oogenblik in België heerscht? en antwoord ronduit op deze vraag: Van de hoop, welke de houders der eetwaren koesteren, dezelve nog meer in prijs te zien stijgen, en aldus nog grootere winsten te doen, zoo zij dezelve later verkoopen. Een ervaren landbouwer, vervolgd dit blad, zeide ons dezen morgen, dat hij in eenen dag *tien duizend* zakken aardappelen en granen zoude kunnen vinden, maar dat de eigenaars dezelve hardnekkig weigeren vóór de maand April naar de markt te brengen.

Die speculanten zullen in deze hunne afschuwelijke verwachting te leur worden gesteld; de aanstaande oogst laat overal de schoonste hoop opvatten; er zijn in België reeds meer granen dan er voor de behoefte noodig is, en de hoeveelheid zal nog vermeerderd worden door de op handen zijnde aankomsten. Van eene andere zijde zal er graan uit Engeland en Frankrijk aankomen, alwaar de prijzen reeds aan het dalen zijn. Aldus mag men eene aanstaande en aanzienlijke daling op de eetwaren verwachten; die daling heeft zich reeds op de markten van Brussel en Antwerpen beginnen te doen gevoelen, en niemand zal de verliezen beklagen, welke die menschen zullen ondergaan, die op den honger hunner natuurgenooten hebben durven speculeren.

NEDERLANDEN.

ROTTERDAM, den 14. Maart. Aan boord van *de Yssel*, kapt. *Verbrug*, bestemd naar New-York, bevinden zich ongeveer 200 landverhuizers; waarvan een groot gedeelte uit verschillende streken van ons vaderland en sommigen, naar men verneemt zeer gegoed. Verscheidene andere schepen zijn, zoo men zegt, voor gelijk oogmerk bestemd en men spreekt van een aantal van niet minder dan 2000 landverhuizers, die binnen kort over deze plaats naar de Vereenigde Staten zullen vertrekken.

— Dezer dagen heeft een grenadier zich door overmatig drinken den dood berokkend. Des avonds had hij, zoo men zegt, achtereenvolgens 22 borrels jenever uitgedronken, waarvan het gevolg was, dat men hem in hoog beschonken staat ter rust bragt en des morgens zijn zielloos overschot in het bed vond.

SNEEK, den 9. Maart. Heden hadden wij onder het gewoel van den marktdag, in deze vreedzame stad, aanleiding tot een voorval, hetwelk, hoezeer wij het slechts voor een oogenblik met leede oogen aanschouwden, voorzeker door den rustigen burger niet zal worden teruggewenscht. Twee van 's Rijks commiezen namelijk, hadden een vaatje aangehaald of benaderd, en den afleveraar, den heer *Jan van Dyk*, als fraudateur bekeurd, op grond, dat het aangehaalde fust niet door een behoorlijk document zoude gedekt zijn. De heer *J. van Dyk*, wel bewust aan zijne verpligting te hebben voldaan, was echter naauwelijks op de ondernomen calange opmerkzaam gemaakt, of eensklaps rijst uit den hoop aanschouwers de door alle tongen geuitte beschuldiging op, dat de commiezen, *met eigen handen*, het aan het fust bevestigde document hadden verscheurd; deze beschuldiging veroorzaakte eene zamenscholing van eene groote schare menschen, welke zich eerst na de komst der policie verstrooiden. Bleek en ontsteld, als ware martelaren der fiskaliteit, stonden nu, op eene stoep teruggeweken, door eenen achtbaren burger beschut, de anders zoo vurige commiezen dáár, omringd door eene lagchende volksmenigte, en bespot en verguisd door een' drom van jongens, totdat zij eindelijk door de agenten van policie, tegen aanranding beschermd, onder eene hagelbui van omgekeerde zegenwenschen, den aftogt konden blazen en de wijk namen in een nabijgelegen societeitsgebouw, om daar waarschijnlijk door een glaasje Schiedammernat de ontsteltenis te verdrijven en de zorgen van het hart té spoelen.

Zonder over de gegrondheid der uit den volksdrom opgerezene beschuldiging te kunnen oordeelen (en welke wij hopen, dat eene valsche betigting mag zijn), is het echter eene op waarheid steunende daadzaak, dat de heer *J. van Dyk*, op het oogenblik der bekeuring, volstrekt vreemd was aan eenig opzet tot fraude en jegens het rijk aan zijne verpligting had voldaan.

DEVENTER, den 13. Maart. Om te ontdekken of er ook krijtwit in meel is, doet men het meel met een weinig water in een glas of kopje en voegt er dan eenige azijn bij: indien het vermengd is, bruischt het op als of het kookt. De reden van dezen raad zal ieder begrijpen, die weet, gelijk het sedert een paar dagen in deze stad bekend is, dat, toen er bij de waakzame policie gegrond vermoeden bestond, dat het garstemeel, door zekeren grutter verkocht, met krijtwit zou vermengd zijn, dezelve eerst onderhands aldaar eenig meel heeft doen koopen, en, toen het uit de proeven bleek, dat het vermoeden grond had, het in den winkel aanwezige garstemeel in beslag genomen, proces-verbaal opgemaakt en aan den Officier van Justicie heeft opgezonden. Uit de nasporingen is verder gebleken, dat de vermenging met krijt niet op den molen heeft plaats gehad, maar dat de vermenging in het huis van dien (wel bekenden) grutter moet geschied zijn. Men moet er bijvoegen, dat geene der overige grutters wegens deze zaak vervolgd zijn, dewijl er geene bewijzen voor schuld waren. Op de waarheid van dit berigt kan men staat maken, ten einde loopende geruchten, die welligt bezijden de waarheid onstaan kunnen, voor te komen.

— Ook van hier is jl. Maandag een schip met ongeveer 50 landverhuizers uit deze stad en omtrek, naar Rotterdam vertrokken, om zich aldaar naar Noord-Amerika in te schepen. Zij behoorden meestal tot de afgescheidene Gereformeerden. Met Mei staat een groot getal te volgen. (*Kal.*)

GEMENGDE BERIGTEN.

Te Arnhem is den 12. Maart eene vrouw, die schijnbaar in hoogst zwangeren toestand verkeerde, door de stedelijke commiesen aangehouden en gelukkig en voorspoedig verlost van eenige, in blazen geborgen, kannen jenever. De vrouw is naar tijdsomstandigheden redelijk welvarend. — Te 's Hage hoort men niets dan van opera's, geldroovende concerten en allerlei vermaken, alsof er in den tegenwoordigen drukkenden tijd aan niets gewigtiger te denken valt. — In den omtrek van Breda zijn reeds ooijevaars gezien. — Te Håvre is een daglooner van honger op straat neergevallen; toen hem voedsel werd gebragt weigerde de maag zulks en te gelijk kwam er eene hoeveelheid hooi en stroo mede, hetwelk hij dien morgen had gebruikt. — Te Luik maken 25.000 *menschen van de soepuitdeeling gebruik. — Het Weekblad van den Helder beweert, dat alle verbeteringen nul zijn, indien het ontzag en den eerbied voor den Koning, onder nul teekent. — Als de vorst te streng wordt, teekenen de weerglazen onder nul. — Een Parijsche vogel is door Z. M. onzen Koning gedecoreerd. Idem een dito Poëet en idem een Hollandsche Decoratie-schilder. — In het dorp Noordeloos, bij Schoonhoven, maken meer dan* 100 *personen zich gereed om naar de Vereenigde Staten te vertrekken en de roede te ontvlugten, die onze lieve regering zoo vaderlijk zwaait. (H.B.) — De koningin van Spanje heeft haren lijfarts don Pedro Castello den titel van «Markies der gezondheid verleend.» (de la salud). — Deze wijze van titelvereering is daar aan de orde van den dag en niets ongewoons. Daar toch heeft men hertogen van Overwinning, van Vrede, van Trouw, markiezen van Eendragt, van Gezelligheid, enz. — Indien men alle gekken in een verbeterhuis wilde opsluiten, zou er aan het bouwen van zulke huizen geen eind te komen. — Het besluit nopens de oude kwartjes brengt zijne wrange vruchten. 't Is alsof men wilde beproeven, hoeveel de Nederlander, reeds onder zoo menig bezwaar gebukt gaande, nog zou kunnen lijden, alvorens te bezwijken. — Een jool van jaren, zakroller van beroep, op de beurs te Amsterdam betrapt, is voor* 12 *maanden op non-activiteit gesteld. — In den Haag is eene vrouw opgevischt, die te lang in 't water had gelegen. — Men bidt, danst, zingt, speelt, schermt, schrijft, drukt, kookt, en doet wat niet al, voor den armen; maar het betert er niet op. Indien echter onze vaderlijke de toelagen aan eenige lievelingen voor hunne uitspanningen wat inkortte of geheel introk, de onmatig hooge pensioenen en traktementen wat verminderde en dan de hemeltergende belasting op gemaal en geslagt afschafte, zou dit mogelijk meer helpen. Maar wij gelooven al verhongerde de halve burgerij, dat dit nog geen plaats zoude hebben.*

INGEZONDEN STUKKEN.

Het Engelsche en Fransche Tooneel.

Vrij naar het Fransch van Marquis d'Argens.

« Het voorledene tot spiegel van het tegenwoordige."

Het komt mij voor dat de fransche *treurspel-schrijvers* even zoo hoog boven de engelsche dichters staan als de fransche *wijsgeeren* minder waarde dan de engelsche wijsgeeren hebben. Ik acht het onderscheid tusschen Shakespear en Corneille, Addisson en Racine zoo groot als dat van Descartes en Newton of Locke en Mallebranche. Aan dichterlijk vuur en verbeeldingskracht ontbreekt het den engelschen dichters in geene deele; hun genie is degelijk en vol kracht; maar als zij zich tot den hemel verheffen weten zij er zich niet staande te houden, zij storten onverhoeds van het luchtgewelf in een modderpoel ter neder. Bij gebrek aan kennis van de regelen der kunst, of bij het verachting-veinzen voor dezelven, is het niet te verwonderen, dat zij de geestige zijde hunner van de natuur ontleende hooge gaven niet met smaak bestieren.

Hoe vruchtbaar, geestig en doortastend men ook zij, blijft regelmatigheid evenwel eene hoofdvereischte voor iedere kunst. De minste bouwmeester die Palladio's grondregelen volgt, slaagt oneindig beter dan een onwetend en vermetel werkman ofschoon hij genie bezit. De kleine tempel der heilige justitie van Padia Levalt het gezigt beter dan de Egypitsche *Boer Hamet* die wij, bij verbastering, *Pyramiden* noemen; wel is waar toonbeelden van grootheid, maar die meer het voorkomen hebben van oostersche barbaarschheid dan dat der gratie van romeinsche en grieksche bouwgewrochten.

Het is evenzoo met den staat van het engelsche tooneel ge-

EENE MAAND VOOR PLEIZIER UIT.

(Vervolg van onze vorige.)

...n heel klein beetje nieuwsgierig vallende; wilde hij - hoe dom - een boek uit de kast nemen om het interieurement ...interieurement eens goed te beschouwen. Maar mis was de ... Price haalde oogenblikkelijk een zijden doek uit zijnen rok... nam Harri het boek uit de handen, wond de doek er netjes ...driedubbeld om heen - welke zotte grillen kunnen de men... al niet hebben - en gaf het toen zoo aan onzen held terug, ...dringende aanbeveling om toch vooral den band niet te stooten ... beschadigen.

...Er staat niets in gedrukt, zeide Harri, het boek openslaande ...iende dat er wezenlijk niets in was dan wit papier.

...Dat weet ik wel, antwoordde Price.

...Maar mijnheer, hoe komt dat dan, hernam Harri, waar ...ikt ge het dan voor?

...Dat antwoord beslaat geene twee pagina's schrift, begon ... hierop. Ik was eens bij eenen boekverkooper en vroeg, ...ik wel eens meer doe, of er een voor mij geschikt boek ...uitgekomen.

...a wel, antwoordde hij, hier hebt gij de denkbeelden van ...e algemeen gehuldigde schrijvers.

...Maar ik wil mijne eigene denkbeelden hebben, antwoordde ...

... zeide hij, dan kan ik u niets beters raden dan een schrijfboekje, daar kunt gij ze dan zelf inschrijven.

En ik deed het ook; nam een schrijfboekje, betaalde het en ging heen; later heb ik er een band om laten zetten. (1)

- Ei, ei! zeide Harri, die boekverkooper was goed bij zijn stuk.

Nu werd de aanstaande verblijfplaats van ons Londensch kantoorklerkje, de logeerkamer, bekeken, waar hij zag dat de meid óf de knecht niet veel respect voor zijne bagage had gehad, daar alles in een hoek was neêrgegooid. Eindelijk onverwachts in de huishoudkamer terugkeerende, zagen ze daar tot ijsselijk groote verwondering van Harri en onbegrijpelijk vrol genoegen van Price hoe allerfideelst Smelton en Annet aan het vrijen waren. Op die wijs begon Harri dan ook in te zien, dat Smelton hem maar had meêgenomen tot afleiding van zijnen oom, en hem dus gebruikte als eene van zelf werkende machine of met andere woorden als intermediair hulpmiddel voor zijne vrijaadjes.

De eerste avond ging voorbij, gelijk alle avonden waarop twee menschen voor het eerst van hun leven bij elkander zijn, voorbijgaan. Er werd gepraat over wederzijdsche betrekkingen, hoogst waarschijnlijke adellijke afkomst, nieuws van den dag, knechten, meiden, honden, katten, duiven, rotten, muizen en honderd andere min en meer belangrijke of onbelangrijke zaken; en nadat men had gesoupeerd, Harri door Price omtrent het dorp, deszelfs oorsprong, vooruitgang en tegenwoordige situatie geheel was ingelicht, en Smelton zekerlijk wel vijftig maal aan Annet had verteld dat zij in het najaar zouden huwen, werd er eenparig besloten zich ter ruste te begeven. Voor een klein oogenblikje willen wij Harri naar zijne slaapkamer volgen. Toen hij zijne kamer binnen trad, hoorde hij een vreeselijk geweld, even als of er iemand, die in zijn werk gehinderd werd, zich verborg. In het eerst verschrikte hij hier wel van en meende om hulp te moeten roepen; maar al zijne manhaftigheid bijeen verzamelende, liep hij stampvoetende en zingende de kamer binnen, doorzocht met zijnen blaker een half uur lang alle hoeken, gaten en kasten der kamer, en begreep toen dat het voor een man beter stond om niet te schrikken. Daarna ontpakte hij zijne goederen, legde de pasteijen en andere friandises, welke zijne moeder hem voor Price had meêgegeven en die reeds half week waren, op de tafel, ontkleedde zich, nam een teug water en sprong in bed.

Ongeveer ten drie ure in den nacht, werd hij echter weder door hetzelfde gedruisch dat hij bij het naar bed gaan had vernomen, wakker gemaakt. Niettegenstaande zijn oplettend luisteren hoorde hij niets dan gepiep en gekrabbel, doch dewijl hij niet tot het dappere gedeelte der menschheid behoorde, haalde hij oogenblikkelijk de dekens over zijn hoofd, viel weer spoedig in slaap, droomde genoegelijk, waarvan weten we niet, en ontwaakte zacht, maar .. angstig.

Vroeg in den morgen werd hij voor het eerst van zijn leven door eenen haan gewekt, wel te verstaan door het gekraai van dat dier. Voor en aleer hij het echter durfde wagen, om op te staan, rekende hij het tot zijnen pligt om eerst eens eventjes, door een gaatje, dat al heel toevallig in het ledikantsgordijn was, te zien of er wezenlijk voor het verlaten zijner legerstede gevaar bestond. Niets bemerkende stapte hij rillende uit het bed; en toen zijne oogen ook weer toevallig op de tafel keken, zagen zij er geene pastijen. Die dingen waren verdwenen, maar hoe? van zelve niet, ook niet door den regen, veel minder door mopsje of poes, ook niet door de keukenmeid; maar wat weerga, waardoor

steld. Nimmer zag men *meer* genie en *minder* goede werken. Te Londen worden dagelijks kluchten vertoond die vol van afschuwelijkheden zijn; waaraan men, sans façon, den naam van treurspellen geeft. In een der schoonste, engelsche tooneelstukken zag ik drie toovenaren van de hoogte nederdalen om een ketel kruiden te koken. Ik zag het tooneel in eene begraafplaats veranderd en er met doodshoofden ballen. Ik zag er iets dat nog veel leelijker is; ik zag dat afgrijselijk schouwspel met toejuiching kroonen!

Dryden en vooral Addisson hebben die barbaarsche *Melpomene* een weinig beschaafd, maar de gemanierdheid die zij haar schonken blijft nog steeds het keumerk eener tamelijke woestheid dragen. Het schijnt dat zij de zedige en majestueuse houding niet aannemen *kan*, die dezelve oudtijds bij de Grieken had, en waarin zij zich nog heden ten dage bij de Franschen vertoont. In de engelsche vertaling van Voltaire's *Zaire* rukt die jeugdige vorstin zich de haren uit het hoofd, zij wentelt zich als een stuiptrekkend mensch langs de planken. Hoe weinig regt heeft een vertaler op de dankbaarheid des schrijvers niet, wanneer hij hem dergelijke buitensporigheden onderschuift. Intusschen was de engelsche dichter wel gedwongen het fransche stuk in een bespottelijk kleed te steken, wilde hij hetzelve naar den smaak zijner natie schikken en het een goeden uitslag verzekeren. Om te Londen den bijval des aanschouwers te verwerven is het eene onvermijdelijke behoefte hem schoonheden van een monsterachtig soort voor te stellen, dewijl het *waarschijnlijke* niet boeijen of treffen kan.

Men bewere evenwel niet dat het natuurlijke den brit mishaagt. De stukken van Shakespear leveren plaatsen op die volmaakt en in geene deele overdreven zijn; maar als het *natuurlijke* te lang duurt, dan begint het publiek zich te vervelen want het wil door al wat *wonderbaarlijk* en *buitensporig* is geprikkeld en gebezigd zijn.

In de laatste jaren hebben zich te Londen dichters opgeworpen in wier stukken eene tamelijke regelmatigheid heerscht. Zij vonden nogthans weinig bijval, men hield ze voor koud en vervelend en men had waarlijk geen ongelijk. Ziet men deze treurspellen van nieuweren tijd dan zou men bijna gelooven dat de engelsche dichters meesters zijn in de kunst om de onderwerpen te *overspannen* en iedere *waarschijnlijkheid* aan de *vrije maar scheeve* vlugt van het genie ten offer te brengen. Zij zijn niet in staat eene enkele, goede plaats te leveren die geene slechte tot tegenwigt heeft.

De britsche tooneeldichter mag op een voorregt bogen dat allerbelangrijkst is, bij weet veel actie op het tooneel te brengen. (1) Zeer vele en zelfs de meestgeachte, fransche stukken bestaan eigenlijk uit niets dan gesprekken in vijf bedrijven, waarvan het lezen meer genoegen verschaft dan het aanschouwen dat, zonder eene groote verscheidenheid van nevengevallen, langwijlig wordt.

De schouwtooneelen van Parijs en Londen schijnen mij toe eene schets van het volkskarakter der beide natiën voor te stellen: men *spreekt* te Parijs en men *handelt* te Londen. Dat ieder in zijn ambacht slaagt is zeer natuurlijk. Uit dien hoofde wordt de verliefde intrigue der fransche stukken oneindig beter en met meer belangwekking dan die der engelsche behandeld. Het karakter bepaalt ook te dien opzigte de verdiensten der beide schouwtooneelen. Het fransche hart is teeder, de liefde is zijne alleenheerschende drift; zij is het hoofdonderwerp der hoogste bedrijvigheid; de galanterie is de ziel van het hof. Het schoone geslacht spreekt de hartetaal, en alhoewel de daden dikwerf de woorden logenstraffen, tedekavelen de lieve vrouwen altijd als de heldinnen der romans. Niets is te Parijs minder ongewoon dan dat eene vrouw *à la Plato* spreekt, dat zij zegt en herhaalt, hoe in een welgeplaatst hart de zinnelijkheid niets gemeenschappelijks met de liefde kan hebben, terwijl zij zelven iederen nacht de bezoeken haars minnaars ontvangt.

De mannen zijn in Frankrijk op dat stuk de vrouwen gelijk. Zij declameren tegen de ongetrouwheid. Daar zijn zekere oogenblikken waarin men een fransch petit-maitre voor een' kuischen Jozef houdt; volgt men hem echter vier en twintig uren op den voet, en staat men, gedurende dat korte tijdsbestek, zijn gedrag gade, dan ondervindt men gewis dat hij meer dan tienmaal de zedeleer vertrapt die hij met zooveel vuur heeft voorgehuicheld.

Hoe weinig opregt nogthans de *taal* moge zijn, is het evenwel zeker dat de woordspeling en de geveinsd- en schalkachtigheden der liefde veel meer in Frankrijk dan elders te huis behooren, en dat men daar het beste slaagt er uitdrukkingen voor te vinden. Een schilder die naar de meest uitstekendste modellen arbeidt, zet aan zijne beelden meer waarheid en gratie bij dan degeen die slechts het genie tot leiddraad neemt en wiens verbeeldingskracht zijne eenige hulpbron is. Racine *gevoelde* de liefde die hij zoo meesterlijk in zijne stukken uitdrukt. Hij was een groot gedeelte der voortreffelijkheden, die wij zoo vaak in zijne werken bewonderen, aan het temperament en den smaak zijner natie verschuldigd. Als Engelschman konden hem die voorregten niet te beurt gevallen zijn; om het publiek te gevallen zou hij in de noodzakelijkheid hebben verkeerd door andere driften dan door de teederheid te treffen; veelligt zou hij in dezelfde gebreken als die van Addisson vervallen zijn. De *Cato* van *Uttika* van dezen dichter zou in volmaaktheid niets te wenschen overlaten, wanneer het stuk eene ijskoude intrigue wierd ontnomen die het langwijlig maakt en de aandacht vermindert welke aan de schoone plaatsen worden gewijd die het stuk in menigte oplevert. Ware Corneille engelschman geweest dan zou hij minder dan Racine verloren hebben, want hij bezat eigendommelijke talenten en eigenschappen voor het britsche schouwtooneel. Het laatste bedrijf van Rodeguna is een meesterstuk dat de bewondering van ieder land opwekt, maar dat enkel en alleen voor het engelsche tooneel geschreven is.

De engelsche dichtwerken bezitten plaatsen die zoo verheven en treffend als die van Corneille zijn, maar zij hebben minder eenheid als deze schrijver; wanneer bij nu en dan *struikelt* dan *vallen* zij *dikwerf en lomp* ter aarde; en wanneer de fransche dichter *soms* zwak en slepend wordt, dan geven de engelsche zich *veelmalen* aan het buitensporige en belagchelijke over. *(Vervolg hierna.)*

(1) Assez de paroles, montrez moi enfin des actions.... Nous voulons des liqueurs fortes, donnez m'en quelques uns sur le champ. Vous le savez, sur nos scènes allemandes chacun essaie ce qu'il peut; aussi ne m'epargnez aujourd'hui ni les decorations ni les machines. Mettez en oeuvre la grande et la petite lumière des cieux. Vous pouvez semer les étoiles a pleines mains. D'eau, de feu, de rochers escarpés, d'animaux et d'oiseaux nous n'en manquons pas. Ainsi enjambez dans cet étroit edefice de planches, enjambez le cercle entier de la création et dans votre essor rapide et calculé, allez du ciel par le monde a.... l'enfer.

Goethe, in *Faust*.

MENGELINGEN.

Ad notam, bij gelegenheid der discussiën over oorlog in..... vollen vrede.

De *Commerce* verhaalt, in een *leading*-artikel, de volgende anecdote bij gelegenheid dat eene koninklijke ordonnantie eene vermeerdering des legers met 10,000 man gelast. Het dagblad gelooft, dat deze vermeerdering, bij behoorlijk gebruik-maken der voorhanden zijnde troepen, onnut is en voert de anecdote aan ter ondersteuning van dit beweren, omdat zij dagelijks voor een' iegelijk herhaald wordt, zonder dat iemand daaraan denkt! Voor ongeveer twintig jaren, kreeg een stads-officier het kommandement over eene vesting in den Elzas, en, bezield met dienstijver en zorg voor de soldaten, begon hij zich bekend en vertrouwd te maken met alle deelen der dienst. Bij gelegenheid van eene inspectie, vond hij eenen schildwacht zonder bekend doel naast een vervallen en waggelend staketsel staan, hetwelk eenen tuin, mede zonder aan te wijzen doel, in twee deelen scheidde. De kommandant vroeg bij den majoor naar de reden, waarom die schildwacht daar geplaatst was, en men antwoordde hem, dat die schildwacht daar altijd gestaan had, dat des majoors voorganger dien daar reeds gevonden en bij-*behouden* had. Deze opheldering was den kommandant niet voldoende en men begon een onderzoek in te stellen; men doorsnuffelt de archieven en verder allerlei oude papieren en journalen, welke in de vesting voorhanden zijn, en ontdekt, eindelijk, dat gemeld staketsel, voor vijf-en-dertig jaren, destijds *tot iets dienende*, op nieuw gekalefaterd en — *geteerd* was geworden; dat er, destijds, een schildwacht geplaatst geworden was, om te zorgen, dat niemand de versche verw kwam te beschadigen. Sedert was die post steeds bezet gebleven, en, zes soldaten voor iedere 24 uren gerekend, hadden alzoo 95,600 man den verschen (?) teer bewaakt."

De teer was intusschen, te gelijk met tonnen schats, verteerd.

ADVERTENTIEN.

AFVAART-UREN
VAN DE STOOMBOOT
DE SCHELDE,
VARENDE TUSSCHEN
VLISSINGEN en BRESKENS.

Maart 1847.

Van Vlissingen.				Van Breskens.			
Donderdag 18	nm.	12½	ure.	Donderd. 18	nm.	1½	ure.
Vrijdag 19	«	1½	«	Vrijdag 19	«	2½	«
Zaturdag 20	«	2	«	Zaturdag 20	«	3	«
Zondag 21	«	3	«	Zondag 21	«	4	«
Maandag 22	«	3½	«	Maandag 22	«	4½	«
Dingsdag 23	*niet varen.*		«	Dingsdag 23	*niet varen.*		«
Woensdag 24	vm.	7	«	Woensd. 24	vm.	8	«

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 16. Maart. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:

Albert Coutier de la Manche, F. Jean, Havre, suiker; Johanna, J. Meiners, Bordeaux, wijn; Johanna Herman, C. Schultz, Liverpool, klipzout; le Gustave, T. Berthelemy, Nantes, wijn; de Hoop, G. A. Jonkhoff, Columbus, C. Junge, beide Triest, stukgoed; de Phoenix, G. Kuipers, Liverpool, klipzout; Marie Victor, P. Despins, Havre-de-Grace, suiker; Marie van Conninga, J. Remmersen, Bordeaux, wijn; Endeavour, J. Wright, Stokton, haver; Hermanus, H. Scheffer, Carola, graan, l'Argus, J. Roussaije, Havre-de-Grace, suiker; Wisby, R. Dedeg.. Marseille, rogge; Jenny, J. Schornig, Nantes, wijn; Progres, Cordier, Rio-Janeiro, de jonge Jacob, J. Bauwens, Stokton, beide stukgoed; der Actieve, H. Wicklund, Odessa, lijnzaad; Hoppet, J. R. Mollerstrom, Hohtenburg, hout; Gregorius, F. Neerkerck, Marseille, rogge.

Voor Brussel bestemd:

Elisabeth, J. Naperus, Nantes, wijn; l'Isole, L. Agnesse, Nantes, wijn en azijn.

Van Antwerpen de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Japtina Margaretha, H. B. Smit, Avontuur, Johan Gerard, J. Huges, Elseneur, beide ballast; de twee Gebroeders, T. de Vries, Hamanda, P. O. Martens, beide stukgoed, Hamburg; Annegina, P. H. Zeegers, Lubeck, de tien Gebroeders, J. Hulkamp, Hamburg, beide stukgoed; de jonge Cornelis, B. J. de Groof, ballast, Avontuur; Geerlina, M. F. Linneman, stukgoed, Leer, de Triton, H. H. Hepher, ballast, Bergen.

Van Brussel gezeild:

Zelden Rust, E. G. Jonker, Jacobus, J. Nieland, beide stukgoed, Bremen.

Van Gend gezeild:

De jonge Heercq, J. C. van Calher, suiker, Gluckstad; Margaretha, A. Kiers, garst en haver.

Van Vlissingen gezeild:

Catharina, J. C. Valck, aardappelen, Caroline, W. van der Seijden, schapen, beide Londen.

Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 4 1/2 ure.
Sluiting des avonds 7 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Oostpoort ten 10 ure.

dan? Och, hoe ben ik ook zoo kinderachtig, dacht hij toen, het zullen muizen geweest zijn, die mijne, of liever, Price's pastijen hebben weggekaapt. Zijne oogen frisch uitgewasschen hebbende en nog stevig op de tafel kijkende en vorlende, vond hij dan ook nog eenige kruimels als treurige overblijfsels daarop aanwezig. Helaas! wat nu te doen? Wij zullen het zien.

Vierde Hoofdstuk,

dat lang is; zynde een juist verslag van al hetgeen hem in de eerste dagen overkwam.

Door de voor Harri zeer vermoeijende reis, en den bangen nacht, welke hij had doorgestaan, was hij ontzettend bleek geworden, zoo zelfs, dat, toen hij in de kamer kwam, ieder meende dat hij ziek was, welke meening hij, toen hij zich zelven in den spiegel liet weêrkaatsen, bijna zou bevestigd hebben, indien hij niet gelijktijdig begrepen had, dat hij het dan ook moest voelen. Na het gebruiken van een stevig ontbijt met kikkerbilletjes en rijnwijn, nadat Smelton hem gezegd had, dat Annet zijne vrouw zou worden, nadat Price hem rondborstig verklaard had, dat hij veel van wijn hield, en eindelijk, nadat de kamenier hem zoo half knipoogend had aangekeken, begon hij weer wat rood in de wangen te krijgen; waarom Annet zeide, dat hij er nu zoo lief uitzag als een jongetje dat pas ter wereld komt, welk compliment hem bijzonder streelde.

Toen het ontbijt was afgeloopen, proponeerde Smelton om eens in den tuin eene ochtendwandeling te doen, juist niet zoo zeer om Harri te pleizieren, maar enkel en alleen om wat fideler discours met Annet te kunnen voeren. Egoïsten zijn alle menschen.

Het voorstel werd eenparigelijk geaccepteerd, en het viertal begaf zich de kamer uit, den trap af, den gang door, de tuindeur uit, nog een paar trappen af, tuinwaarts. Men wandelde van de eene laan in de andere en lang reeds voor dat de niet minnenden het bemerkten, hadden de wel minnenden een donker zijlaantje ingeslagen.

Harri thans geheel alleen met Price, en heel veel genoegen in het landelijk schoon vindende, wilde voor de aardigheid eens in het gras rollen; doch tot zijne niet geringe droefheid ging Price dit met alle woordengeweld te keer, aanmerkende dat zijn grasveld dan zoo plat zou worden als een uitgerolde bal koekdeeg, wat eigenlijk niet mooi stond.

Harri was iets kinderachtig, een klein beetje, een sikkepitje maar, en omdat hem nu het in het gras rollen zoo gestreng verboden was, sloofde hij zich af met in het rond te kijken, waaraan hij zijne kinderachtigheid nu bot kon vieren. Het ongeluk wilde dat er in zijne nabijheid eene moerbezienboom stond, en daar hij van zijne prille jeugd af aan altijd zeer op die vrucht was verzot geweest, stak hij - hoe zondig en heiligschendend - er zijne arendsklaauwen naar uit. Oogenblikkelijk gaf Price een gil, als of hij door eene locomotief overreden werd, vloog op Harri toe, en riep:

- Mijn hemel! zij zijn niet rijp, ge zult wegkrimpen van pijn in den buik! en Harri moest zijne lusten onbevredigd laten, ofschoon hij duidelijk en klaar zag dat de moerbeziën zoo rijp waren als ze met fatsoen in de maand Augustus kunnen zijn.

Zich, zoo doende op allerlei wijzen gecontrarieerd ziende, werd hij baloorig en wenschte maar weêr bij vader en moeder in de Polandstreet te zijn, waar hem nooit iets verboden, waar hem nooit iets ontzegd werd, en alhoewel zijne kwaadheid tot hiertoe nog inwendig was gebleven, begon hij echter, toen Price liever niet had dat hij langs het tusschen twee aardbeziënbedden loopend pad zijnen weg nam, het oogenblik te verwenschen, dat hij er in had toegestemd om met Smelton bij deszelfs oom te gaan logeren. Mais qu'y faire, die in den brand zit, moet zich zien uit te redden.

- Zullen wij maar niet weêr in huis gaan, zeide hij, mij dunkt het is koud.

- Zijt gij dol? vroeg Price, koud, in Augustus koud?

En dit was waar ook. Harri dacht er niet aan dat het Augustus was, buitendien was het eigenlijk ook niets koud; maar hij moest toch eene rede opgeven om met schrik weêr uit den tuin te komen.

Eindelijk in huis terugkeerende, vonden zij de beide minnenden even als vroeger in een buitengemeen vertrouwelijk gesprek, en al spoedig bemerkte Smelton dat het met zijnen vriend gansch niet rigtig was. Hem hierover ondervragende, raadde hij Harri, toen deze de zaak had blootgelegd, om er zoo naauw niet op te letten, daar het louter grillen van zijnen oom waren. Dus langzaam weder bijdraaijende, begon hij een talloos heir van ontschuldigingen op te disschen, dat hij niet het een of ander uit Londen voor Price had meêgebragt. *(Vervolg hierna.)*

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.